

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: **L. K.**, bytom Č., IČO: X., zastúpený: *Advokátska kancelária JUDr. L. M., s.r.o.*, so sídlom M., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica 13, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/11912-91436/2009/990920-r zo dňa 5.8.2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k.14S/119/2009 - 57 zo dňa 7.10.2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 14S/119/2009 - 57 zo dňa 7. októbra 2010 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 7.10.2010, č. k. 14S/119/2009 - 57 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/11912-91436/2009/990920-r zo dňa 5.8.2009, ktorým žalovaný správny orgán potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Šaľa č. 618/230/13583/2009/Szmi zo 4.5.2009, ktorým správca dane vyrubil za porušenie ustanovení § 49 ods. 1 a 2 a § 51 zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2007 v sume 7.291,54 €.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že krajský súd nepovažoval žalobu za dôvodnú, pretože uvedené žalobné dôvody neboli spôsobilé spochybníť zákonnosť postupu žalovaného, resp. správnosť záverov, na základe ktorých bolo založené vydané rozhodnutie. Zdôraznil, tak ako prvostupňový ako aj druhostupňový správny orgán, že podmienkou pre priznanie nároku na odpočet DPH nie je len skutočnosť, že žalobca ako odberateľ prác tieto práce v cene obsahujúcej aj DPH zaplatil, ale musí byť jednoznačným spôsobom preukázané, že s uplatneným právom na odpočet DPH korešponduje splnená povinnosť dodávateľa týchto prác jednak práce riadne vykonať, zaviesť ich vo svojej evidencii s daňou a odviesť z nich DPH. Bez týchto skutočností, teda splnenia povinnosti dodávateľa, nevznikne právo odberateľa na odpočet DPH. Pri posudzovaní dôkazného bremena podľa zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“ alebo „zák. č. 511/1992 Zb.“), krajský súd poukázal na osobitnú úpravu dôkaznej povinnosti daňovníka v tom smere, že práve daňový subjekt nesie dôkazné bremeno a je povinný preukázať splnenie všetkých zákonných podmienok za súčinnosti správcu dane nielen u seba, ale aj u svojho obchodného partnera. V súvislosti so zisťovaním skutočného stavu v rámci správneho konania sa krajský súd ohľadom neuznania faktúry od spoločnosti V., s.r.o. stotožnil so správnymi orgánmi, že za rozhodujúci dôkaz možno považovať vyjadrenie štatutárneho zástupcu spoločnosti V., s.r.o. o tom, že so žalobcom nekomunikoval, žiadne práce pre neho nevykonával ani neprijal žiadnu úhradu za vykonané práce. Skonštatoval, že žalobcom navrhovaný výsluch svedkov by bol nadbytočný a za rozhodujúce považoval vyjadrenie v odpovedi na dožiadanie zaevidované pod č. 19 administratívneho spisu ako odpoveď Daňového úradu V. č. 628/320/83/09/Mat zo dňa 15.1.2009, kde sa uvádza, že pri miestnom zisťovaní konateľ spoločnosti V., s.r.o. predložil doklady uvedené v zápisnici o miestnom zisťovaní, vystavená faktúra č. 18/07 zo dňa 25.2.2007 sa medzi nimi nenachádza, konateľ uviedol, že predmetnú faktúru nevystavil, nevlastní na nej použitú pečiatku a žalobcu nepozná. Okrem toho uviedol, že spoločnosť v roku 2007 používala pri vystavovaní faktúr iný číselný rad a to 70001-70010. V súvislosti s podnikateľom D. A., krajský súd skonštatoval, že správca dane ako aj žalobca vykonali veľké množstvo úkonov smerujúcich k tomu, aby sa podarilo zabezpečiť prítomnosť tohto subjektu a zistiť reálny stav jeho účtovacích dokladov. Uviedol, že vznik nároku na odpočet DPH nie je možné založiť na čestných vyhláseniach, ktoré nijakým spôsobom nekorešpondujú s účtovnou evidenciou D. A. (ohľadne faktúr, ktoré boli vystavené v čase, keď bol platiteľom DPH) a nebolo preukázané, že by z plnení prijatých od žalobcu bola D. A. odvedená DPH. Krajský súd z uvedeného vyvodil záver o tom, že nebolo teda preukázané splnenie zákonnej podmienky na odpočet DPH u žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené krajský

súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 250k Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) tak, že ich náhradu žalobcovi nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, nakoľko podľa jeho názoru krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.), na základe čoho nesprávne právne posúdil vec (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), z ktorého dôvodu nesprávne žalobu zamietol. Žalobca sa nestotožnil so záverom prezentovaným v odôvodnení rozhodnutia žalovaného, že čestné prehlásenie D. A. aj s prílohami je účelové a nepreukázané, nakoľko skutočnosti v ňom uvedené správny orgán nevedel preveriť a reálne potvrdiť u p. D. A. a zároveň vytkol žalobcovi, že nezabezpečil prítomnosť p. A. ako svedka u správcu dane. Žalobca uviedol, že nemá zákonné možnosti na predvádzanie svedkov za účelom výsluchu u správcu dane, ktoré prináležia jedine orgánom štátnej správy, pričom na podporu svojich tvrdení predložil čestné prehlásenie s úradne osvedčeným podpisom p. A.. Aj napriek uvedenému krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol s tým, že sa plne stotožnil so stanoviskami žalovaného správneho orgánu. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol žalobca odvolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie krajského súdu s poukazom na ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti na ďalšie konanie a žalovaného zaviazhe k náhrade trov prvostupňového ako aj odvolacieho konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa pridrža vyjadrenia k žalobe, nakoľko odvolanie podané žalobcom neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ako tie ku ktorým bolo zaslané vyjadrenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. novembra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona o správe daní zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom čase daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou podľa odsekov 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že správca dane vykonal u žalobcu ako platiteľa DPH daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie druhý štvrtrok 2007.

Na základe výsledkov daňovej kontroly vykonanej u žalobcu ako platiteľa DPH **za zdaňovacie obdobie druhý štvrtrok 2007** bolo zistené, že podané daňové priznanie za príslušné obdobie nebolo v súlade so zákonom č. 222/2004 Z. z. o DPH. V daňovom priznaní bola uvedená daň – 3.109,--Sk daňovým úradom bola zistená daň v rozsahu 216.556,--Sk, rozdiel dane predstavoval 219.665,--Sk, čo v prepočte na euro predstavovalo 7.291,54 €. Dodatočný daňový výmer bol vydaný z dôvodu, že v zdaňovacom období žalobca odviedol DPH vo výške 214.620,20 Sk z faktúr preukazujúcich dodanie stavebných a iných prác v období prvý štvrtrok 2007, pričom táto povinnosť mu vznikla v prvom štvrtroku 2007. Ďalej bolo skonštatované pochybenie v súvislosti s uplatňovaním práva na úplné odpočítanie DPH z tovarov a služieb kúpených v tuzemsku, správca dane vyhodnotil ako nepreukazné faktúry č. 248/2006,

256/2007, 249/2007 spolu vo výške 609.375,--Sk, s daňou 115.781,30 Sk, v celkovej sume 725.156,--Sk, nakoľko spoločnosť **L. M., s.r.o.** prestala byť platiteľom DPH a držiteľom osvedčenia o registrácii pre DPH zdaňovacím obdobím september 2006, z toho titulu preto nebolo možné podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/ 2004 Z. z., aby si platiteľ odpočítal uplatnenú daň na základe faktúry vystavenej od platiteľa podľa § 71 zákona č. 222/2004 Z. z.. Ďalej neuznal za preukaznú faktúru č. 18/07 vystavenú **od dodávateľa V., s.r.o., V.** v celkovej hodnote 246.330,--Sk z toho DPH 39.330,--Sk, ktoré si žalobca uplatnil v rámci odpočítania, nakoľko štatutárny zástupca tejto spoločnosti poprel vystavenie faktúry spoločnosťou, vykonanie prác uvedených na faktúre a uviedol, že odberateľa L. K. nepozná. Správca dane neuznal ani odpočítanie DPH podľa faktúr vystavených **od dodávateľa D. A., Š.** za vykonanie prác v celkovej výške 95.000,--Sk z toho DPH 15.168,--Sk, faktúry bez čísla, s dátumom dodania 30.1.2007 a 30.3.2007, nakoľko tvrdí dodávateľ za zdaňovacie obdobie druhý štvrtýrok 2007 nepodal daňové priznanie a nie je preukázané, že faktúra, z titulu ktorej si žalobca uplatnil odpočítanie, spĺňa náležitosti v zmysle § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. v spojení s § 49 a § 71 zákona č. 222/2004 Z. z.. Takisto neuznal právo na odpočítanie faktúr od tohto istého subjektu bez uvedenia čísla, na súhrnnú sumu 557.819,--Sk, z toho DPH 89.063,70 Sk z obdobia 5.5.2007 až 22.6.2007 s poukazom na nesplnenie zákonných podmienok pre vznik práva na úplné odpočítanie a neuznal ani faktúry od tohto subjektu č. 3/2007 a 4/2007 v celkovej sume 642.600,--Sk, z toho daň 102.600,--Sk pre nepreukázanie a nepredloženie žiadnych dôkazov potvrdzujúcich prijatie služieb podľa faktúr, dodanie a uskutočnenie prác dodávateľom D. A., prijatie uvedených prác na účely svojho podnikania. Z rovnakých dôvodov nebolo uznané odpočítanie z faktúr č. 1/2007, 9/2007/, 8/2007, 27/2007 v súhrnnej sume 453.091,--Sk z toho daň 72.342,--Sk.

V odvolaní proti rozhodnutiu žalobca namietal, že ho nepovažuje za zákonné, lebo sa opiera o nedokázanie prijatia služieb podľa faktúr dodávateľa D. A.. Napriek tomu, že dňa 4.5.2009 predložil čestné prehlásenie zo dňa 7.4.2009 s overením pravosti podpisu, overené fotokópie faktúr a knihu prijatých faktúr, čím dostatočne preukázal prijatie služieb podľa faktúr aj to, že práce boli riadne dodané a uskutočnené dodávateľom. Tieto skutočnosti sú podľa neho preukázané platným vyhlásením D. A.. Žalovaný ako odvolací orgán svojím rozhodnutím zo dňa 5.8.2009 napadnuté rozhodnutie potvrdil. K námietkam ohľadne nesprávneho vyhodnotenia predložených faktúr od dodávateľa D. A. skonštatoval, že predložením čestného vyhlásenia o vykonaní prác a úhrade podľa faktúr, ktoré nie sú riadne zachytené v účtovnej evidencii dodávateľa a následne v daňovom priznaní, nemôže byť osvedčený nárok na odpočet DPH na úhradu týchto prác. Takisto nebolo možné preveriť, či predložené účtovné doklady sú zachytené v účtovníctve tvrdeného dodávateľa.

Keďže v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že práce vykonal dodávateľ, má ich ďalej zachytené v svojej účtovnej evidencii, v riadne podanom daňovom priznaní, daň z týchto transakcií odvedol, nebolo ani preukázané, že žalobcovi ako daňovému subjektu vzniklo právo na odpočítanie DPH, pretože s ním nekorešpondovala daňová povinnosť dodávateľa na zaplatenie DPH.

S poukazom na § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. je potrebné uviesť, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1, 2 písm. a/, § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže zákon to neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak zákonodarca požaduje pre ľahkú zneužitelnosť, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný sám preukázať, že zdaniteľné obchody boli uskutočnené. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že skutkový stav bol nesprávne právne posúdený, najvyšší súd sa s touto námietkou zhodne s názorom súdu prvého stupňa nestotožňuje. V danom prípade nepostačuje, pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, iba predloženie faktúry, ale musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. K tejto námietke dáva žalobcovi do pozornosti, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia zákona o správe daní je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosť daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane, resp. žalovaný, tieto dôkazy len vykonáva.

Námietku žalobcu, že v lehote stanovenej správcom dane sa nemohol z objektívnych dôvodov skontaktovať s dodávateľom D. A., nakoľko tento sa zdržiaval na neznámom mieste, pričom neskôr správny orgán neakceptoval čestné vyhlásenie D. A. zo dňa 7.4.2009 s overením pravosti jeho podpisu, overené fotokópie faktúr vystavené D. A., knihu prijatých faktúr, ako aj zmluvy, aj podľa názoru súdu nebolo možné zohľadniť. Správu daní a príjmov, ktoré sú príjmom štátneho rozpočtu vykonávajú finančné orgány samostatne. V rámci tejto kompetencie daňové úrady ako finančné orgány okrem iného zisťujú a overujú skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Robia tak v daňovom konaní, a v rámci tohto konania majú a môžu daňové subjekty uplatniť svoje práva, ktoré im zákon priznáva a súčasne a to predovšetkým aj splniť svoju dôkaznú povinnosť. V daňovom konaní, v ktorom sa podľa zákona kladie dôraz na záujem štátu, resp. záujem verejný, na riadnom plnení daňovej povinnosti, čo je zákonom uložená a ústavne podložená poplatková povinnosť voči štátu, platí totiž nielen obvyklá procesná zásada voľného hodnotenia dôkazu o vykonaní v tomto konaní kompetentným orgánom, ale aj zásada prejednávacia (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.). Pre daný prípad toto

predstavovalo, že žalobca ako daňovník nemohol od správcu dane právom očakávať, že správca dane bude a musí čakať, či daňovník v budúcnosti bude schopný zabezpečiť si dôkazy, ktoré by mohli nasvedčovať v jeho prospech. Žalobca ani nemohol očakávať, že súd bude suplovať činnosti finančných orgánov, a že v správnom súdnictve bude vykonávať dôkazy a hodnotiť tie, ktoré daňovník mal a mohol predložiť v daňovom konaní, ale tak neurobil.

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov (súd na to nemá kompetenciu), ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Takýto záver nie je v rozpore s požiadavkou plnej jurisdikcie stanovenej v § 250i O.s.p., nakoľko postupne by súd dospel k názoru o vecnej správnosti rozhodnutia správnych orgánov, ktoré v správnom konaní vykonali všetky dostupné dôkazy na odstránenie rozporov.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že skutkový stav bol nesprávne právne posúdený, najvyšší súd sa s touto námietkou nestotožňuje. V danom prípade nepostačuje, pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z faktúry, iba predloženie faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. K tejto námietke sa dáva žalobcovi do pozornosti, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia zákona o správe daní je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane, resp. žalovaný, tieto dôkazy len vykonáva.

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého

rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 23. novembra 2011

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth